

Az Úr Jézus Krisztus visszatérése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 13:6, 9; Dániel 2:34-35;
Máté 24:30-31; 2Thesszalónika 1:7-10; 2Timóteus 4:6-8

„Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugáig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is” (Mt 24:27).

T. S. Eliot ezzel a sorral kezdte az egyik versét: „Kezdetemben a vég.” A költő tömör megfogalmazásával komoly igazságot fejez ki. A kezdetekben már benne van a vég. Ez a gondolat tükröződik nevünkben is: hetednapi adventista, ami két alapvető bibliai tanítást közvetít. A „hetednapi” szó a Tízparancsolat szombatjára, a földi élet hatnapos teremtésének hetenkénti emlékünnepeére utal, míg az „adventista” név Jézus második eljövetelére mutat előre, amelyben teljeseedik a Szentírás minden reménysége és ígérete, beleértve az örök élet ígértét is.

Világunk teremtésének (kezdeteinknek) az ideje bármennyire távol is esik Jézus visszajövetelétől (végünktől, legalábbis ami a bűnös életet illeti), ezek az események összekapcsolódnak. Isten, aki megteremtett (Jn 1:1-3), ugyanaz az Isten, aki visszatér és „hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra” (1Kor 15:52) beteljesíti megváltásunkat. Kezdeteinkben valóban megtaláljuk a véget.

Ezen a héten a végső események legvégéről fogunk beszélni, legalábbis ennek a földnek a vonatkozásában, mégpedig az Úr Jézus második eljöveteléről.

június 24.

AZ ÚR NAPJA

Még ha némelyek csak újszövetségi tanításnak gondolják is Jézus második adventjét, nem ez a helyzet, de természetesen csak az első eljövetele, halála, feltámadása és mennybemenetele után kaptunk még teljesebb és gazdagabb kinyilatkoztatást a második adventet övező igazságról. Viszont amint az Újszövetség annyi más kérdésében szintén megfigyelhető, erre a meghatározó igazságra is már jóval korábban célzott, utalt az Ószövetség. A Jézus visszajöveteléről szóló tanítással az újszövetségi írók nem új igazságot mutattak be, csak erősen kiemelték azt, amit a Biblia már korábban kijelentett. A második advent ígérteit csakis a megfeszített és feltámadt Megváltó fényében lehet még teljesebben megérteni és igazán értékelni.

Mit tanulhatunk Jézus második adventjéről a következő bibliaszövegekből? Ézs 13:6, 9; Dán 12:1; Zak 14:9

„Az Úr napja” vitathatatlanul pusztulás, szomorúság és teljes felfordulás napja lesz azok számára, akik elvesznek, ám Isten népe számára, „*akinek neve benne van az élet könyvében*” (Fil 4:3, ÚRK; lásd még Jel 3:5; 13:8), az a szabadulás napja. Az Ószövetség említi azt a témát, hogy „az Úr napja” a gonoszok számára az ítélet ideje lesz, míg Isten hűségesei védelmet és jutalmat kapnak. Például lesznek ugyan, akikre „*az Úr haragjának tüze*” vár, ám akik hallgatnak a szóra, hogy „*Keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot*”, oltalmat találnak „*az ÚR haragjának napján*” (Zof 2:1-3, ÚRK).

Hogyan mutatnak Mt 24:30-31 versei is ilyen kettősséget a megváltottak és az elveszettek között Jézus visszajövetele idején?

A végső események kibontakozása közben egyre nyilvánvalóbbá lesz, hogy melyik oldalon állunk. Melyek azok a döntések, amelyeket meghozhatunk és meg is kell hoznunk *most*, hogy biztosan a helyes oldalon legyünk?

DÁNIEL ÉS JÉZUS MÁSODIK ADVENTJE

Jézus korában sok izraelita várta, hogy a Messiás majd eltörli Rómát és Izrael országát teszi a föld leghatalmasabb népévé, mégsem ennek kellett történnie az első advent idején, mint ahogyan a második adventkor sem ilyesmi lesz majd. Valójában Isten jóval hatalmasabb dolgot tervezett hűségese népe számára pusztán a régi, bűnös világ átrendezésénél.

Dániel 2. fejezeténél talán semmi sem mutatja be világosabban az Ószövetségben, hogy az új világ nem a régiből nő ki, hanem új és gyökereiben más teremtés lesz.

Dániel próféta könyve 2. fejezete négy nagy világbirodalom felemelkedését és bukását vázolja fel: Babilon, Médo-Perzsia, Görögország, majd végül Róma, amiből a felbomlása után kinőnek a modern Európa népei. Viszont igen látványos lett a vége a Nabukodonozor álmában feltűnő szobornak, ami a négy egymást követő világbirodalmat szimbolizálta. Ez is mutatja, hogy mennyire elkülönül egymástól ez a világ és az új, az, ami az Úr Jézus Krisztus visszatérése után érkezik el.

Mit tanítanak Dán 2:34-35 és 44-45 versei ennek a világnak a sorsáról és arról, hogy milyen lesz az új világ természete?

Ez a rész nem hagy bizonytalanságban bennünket azzal kapcsolatban, hogy mi történik majd Jézus visszajövetelekor. Lk 20:17-18 verseiben Jézus a kővel azonosította magát, ami mindazt porrá zúzza, ami ebből a világból marad. Dán 2:35 versében az áll, hogy miután összetört az arany, az ezüst, a cserép, a vas és a réz, minden olyan lett, „*mint nyári szérűn a polyva, amelyet fölkap a szél, és a helyét sem találják többé*” (ÚRK). Vagyis Jézus visszajövetele után semmi nem marad a régi világból.

Közben pedig a régi világnak még a nyomait is összezúzó kő „*nagy hegygé lett, és betöltötte az egész földet*” (ÚRK). A második advent következményeként felemelkedő birodalom „*nem pusztul el soha... örökké fennmarad*” (Dán 2:44, ÚRK).

A földön valaha élt minden emberre kétféle sors valamelyike vár. Vagy Jézussal leszünk az örökkévalóságon át, vagy a régi világ polyvájával eltűnünk a semmiben. Így vagy úgy, de mindannyiunk sorsa örök lesz.

HOSSZÚ TÁVÚ KILÁTÁSOK

Tit 2:13 verse szerint milyen nagyszerű reménységünk van? Miért?

A világmindenség eredetéről tartott beszédében egy előadó elmagyarázta, hogy hite szerint nagyjából 13 milliárd éve „az anyag végtelenül sűrű, parányi tömege pattant ki a semmiből, majd felrobbant, a világegyetem pedig ebből a robbanásból jött létre.” Arról semmit nem mondott, hogy „az anyag végtelenül sűrű, parányi tömege” hogyan pattanhatott ki egyszerűen a semmiből, csupán hittel ezt feltételezte.

A heti tanulmányunk bevezetőjében szerepel, hogy a kezdeteinkben megtaláljuk a véget. Az előadó, akire az előbb utaltunk, úgy látja, hogy nem vár ránk túlzottan reményteli vég, legalábbis hosszú távon nézve nem. „Az anyag végtelenül sűrű, parányi tömegéből” keletkezett univerzumra – mindazzal együtt, ami benne van, tehát az emberiségre is – örök megsemmisülés várna. Ezzel szemben a kezdetekre vonatkozó bibliai fogalom nemcsak sokkal logikusabb az imént idézett nézetnél, hanem több reményt is kínál. Hála a Teremtő Istennek, a hosszú távú kilátásaink igen jók! Sokat várhatunk a jövőtől! A reménységünk pedig Jézus visszajövetelének az ígéletén nyugszik.

Miről beszél Pál 2Tim 4:6-8 szakaszában? Miben bízunk?

Pál tudta, hogy nem sokkal később kivégzik majd, mégis élt benne az üdvbizonyosság és Krisztus visszatérésének várása, amiről azt mondja, hogy „az ő megjelenése” (2Tim 4:8). Leírta, hogy az „igazság koronája” vár rá, ami bizonyosan nem a saját igazsága (1Tim 1:15), hanem Jézusé. Pál előtt világos volt, hogy a második adventre vonatkozó reménye ennek az ígéletén nyugszik. Az adott helyzetét a legjobb esetben is gyászosnak mondhatta (börtönben várta kivégzése idejét), de hosszú távon nézve a kilátásai nagyon jók. Mégpedig azért, mert a teljes képet látta, nem csak a közvetlen, adott helyzetére figyelt.

Függetlenül attól, hogy éppen milyen körülmények közt vagyunk, hogyan élhet bennünk is olyan reménység, mint ami Pált jellemezte? Hogyan tanulhatunk meg a teljes képre koncentrálni, meg az abban lévő reményre?

AZ ÉG FELHŐIBEN

A Biblia szerint a második advent szerepe központi és meghatározó, ennek ellenére mégsem hiszi minden keresztény, hogy maga Jézus fog valóságos módon visszatérni. Némelyek például azzal érvelnek, hogy a második advent nem akkor következik be, amikor maga Krisztus visszatér a földre, hanem amikor a lelkülete megmutatkozik földi egyházában. Más szóval akkor kerül sor Krisztus második adventjére, amikor népe tagjaiban megmutatkoznak a kereszténység erkölcsi elvei.

Mennyire hálásak lehetünk, hogy az efféle tanítás hamis! Amennyiben igaz volna, hosszú távon vajon milyen reményeink lehetnének?

Olvassuk el az alábbi újszövetségi ígétet a második adventre vonatkozóan! Ezek szerint milyen lesz Krisztus visszatérése?

Mt 24:30 _____

Mt 26:64 _____

1Thessz 4:16 _____

2Thessz 1:7-10 _____

Jel 1:7 _____

„Úgy tűnik, mintha az ég megnyílna és bezárulna, és az Isten trónjáról áradó dicsőség sugarakat lövellne. A hegyek szélben hajladozó nádként inognak, és durva kövek szóródnak szerteszét. Mennydörgés hallatszik, vihart jelez. A tenger tombol, forgószél süvölt, mintha öldöklő démonok kiáltoznának. Az egész föld megduzzad, mint a hullámzó tenger. Felszíne széttöredezik, mintha az alapja kimozdult volna. Egész hegláncok lesüllyednek, lakott szigetek eltűnnek. A kikötők környékét, amelyet a gonoszság Sodomává formált, elnyelik a tajtékozó hullámok. Isten megemlékezik a nagy Babilonról, »hogy adjon annak inni az Ő búsult haragja borának poharából« (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 544. o.).

Jézus visszatérése olyan hatalmas esemény lesz, ami szó szerint véget vet az általunk ismert világnak. Amikor pedig ez megtörténik, arról mindenki tudni fog. A második advent idején mutatkozik meg teljes valójában mindaz, amit első eljövetelekor Jézus elvégzett értünk.

A második advent valósága hogyan hasson az életünkre most? Hogyan segíthet úgy élni, hogy tudjuk, valójában mi a fontos az életben?

június 28.

AZ ÉLŐK ÉS A HALOTTAK

Mielőtt feltámasztotta volna a sírból barátját, Lázárt, Jézus ezt mondta: „*Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is, él*” (Jn 11:25). Nemcsak kérte hallgatóit, hogy fogadják el felfoghatatlan állítását, hanem fel is támasztotta Lázárt, akinek pedig már több napos halottként szaga is volt (Jn 11:39).

Valóban meghalnak azok is, akik hisznek Jézusban, viszont az Úr szavai szerint, még ha meg is halnak, újból élni fognak. Ez a halottak feltámadásának az üzenete. Éppen ezért minden reménységünk központi része Jézus második adventje.

Az alábbi bibliaiszövegek értelmében mi történik Jézus visszatérésekor azokkal, akik az Úrban haltak meg? Róm 6:5; 1Kor 15:42-44, 53-55; 1Thessz 4:16

A második advent nagy reménysége, hogy amint Jézus feltámadt a halálból, úgy a történelem során élt hűséges követői szintén feltámadnak majd. Az Ő feltámadása a saját feltámadásuk reményének és bizonyosságának az alapja.

Mi történik azokkal, akik Jézus visszatérésekor életben lesznek? Fil 3:21; 1Thessz 4:17

A Jézus visszatérése idején élők fizikai testet kapnak, de testük más lesz, mint most, természetfeletti módon átalakul, olyan lesz, mint amilyenben a halottak feltámadnak. „Az élő igazak »nagy hirtelen, egy szempillantásban« elválnak. Isten szava nyomán megdicsőülnek; Isten halhatatlanná teszi őket, és a feltámadt szentekkel együtt elragadja őket az Úr elé a levegőbe” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 550-551. o.).

Nevezük meg, mi volna ennek a világnak a dolgai közül annyira fontos a számunkra, hogy inkább feláldoznánk érte az örök életet! Tehát mi kerül fel a listára?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Jézus második adventje nem a zárszava, függeléke vagy utószava a bűnös világ emberi bajairól, szenvedéséről szóló, szomorú történetnek. A második advent inkább maga az igazi tetőpont, a keresztény hit nagyszerű reménysége! Mégis mi lenne máskülönben? Az emberiség története tovább bonyolódna, az egyik borzalom jelene jönné a másik után, az egyik tragédia követné a másikat, míg minden a halálba nem torkolna. Krisztus visszajövetelének reménye nélkül az élet olyan volna, amilyenek William Shakespeare írta le: „Mese, mit egy bolond beszél, teli hangos dagállal – ám értelme nincs!” Megvan a feltámadás reménye, méghozzá azért, mert Isten Igéje újból és újból kijelenti! Azért van reménységünk, mert Jézus a saját élete árán váltott meg bennünket (Mk 10:45), és valóban visszatér majd, hogy átvegye azt, amiért fizetett. Az ég csillagai nem beszélnek a második adventről. A madarak nem erről csiripelnek a fákon. Ezek a dolgok önmagukban mutathatnak valami jóra, reménységre, de csak a földi élet valóságát illetően. Azt viszont nem tanítják, hogy egy nap majd, amikor Jézus visszatér, *„trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk”* (1Kor 15:52). Nem tanítják azt, hogy egy nap felnézve *„meglátjátok majd az embernek Fiát ülni a hatalomnak jobbján, és eljöni az ég felhőivel”* (Mk 14:62). Erről csak azért tudhatunk, mert Igéjében Isten kijelentette, és bízunk a Szentírás ígéretében.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Gondolkozzunk el azon, hogy mi lenne, ha Jézus visszatérése valóban nem volna több annál, mint amit némelyek gondolnak róla: Krisztus követőinek az életében a keresztény elvek tökéletes megnyilatkozása! Még ha valóban lenyűgöző lenne is ez a jóság, végeredményben miért nem kínálna semmilyen reményt?
2. Miért olyan okatlan az a széles körben elterjedt elképzelés, hogy a világegyetem a semmiből keletkezett? Miért tanítanak ilyesmit, és miért hisznek benne annyian? Miért sokkal logikusabb és racionálisabb magyarázat az univerzum keletkezésére az örökkévaló Isten létezése, aki mindent megteremtett?
3. Beszéljessünk a csoportban arról: mit írtunk fel a listára, amit olyan fontosnak tartunk most, hogy még az üdvösség reményét is feláldoznánk érte! Mit tanulhatunk egymástól? Ha semmi nem szerepel a listánkon, akkor hogyan győződhetünk meg róla, hogy valóban nincs semmi az életünkben, ami elválasztana bennünket az üdvösségtől?

MINDEN LEHETSÉGES!

„Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek” (Mk 9:23).

„A hit kapcsol össze a mennyel, és hit által nyerünk erőt ahhoz, hogy talpon tudjunk maradni a sötétség erőivel szemben. Krisztusban Isten módot adott arra, hogy minden rossz vonást legyőzzünk, ellenálljunk akár még a legerősebb kísértéseknek is. Az igaz ember felülről kap segítséget. Isten ellenségei hányszor és hányszor összefogtak már erőikkel, ravaszságukkal, hogy aláássák egy néhány Istenben bízó, egyszerű ember jellemét és befolyását, de mivel az Úr mellettük állt, nem győzhették le őket...

Szakadjunk el bálványainktól és a világtól, és akkor a világ sem szakíthat el minket Istentől! Krisztus a Megváltónk, aki velünk van, aki mindenre képes! Benne lakozik az Istenség teljessége. A keresztények számára kiváltság tudni, hogy Krisztus valóban bennük él. *»Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk«* (1Jn 5:4). Minden lehetséges a hívőnek. Bármit is kérünk imáinkban, ha hisszük, hogy megkapjuk, el is nyerjük azt. Ez a hit a legsötétebb fellegeken is áthatol, felcsillantja a remény és a fény sugarait a csüggedő, kétségekkel küzdő emberben. Ennek a hitnek, bizalomnak a hiánya zavar össze, kelt szorongást, félelmet és rossz feltételezéseket. Isten nagy dolgokat visz végbe népéért, ha fenntartás nélkül bíznak benne!

Isten gyermekei hit által *»országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték, az oroszánok száját betömték. Megoltották a tűznek erejét, megmenekedtek a kard élitől, felerősödtek a betegségből, erősek lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek táborait«* (Zsid 11:33-34). Ma pedig hit által nekünk is el kell jutnunk Isten ránk vonatkozó terveinek a csúcspontjára” (Ellen G. White: *My Life Today*. 9. o.)!